

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MICHALA BOBKA
přednesené dne 19. listopadu 2020¹

Věc C-505/19

WS
proti
Bundesrepublik Deutschland

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgericht Wiesbaden (správní soud ve Wiesbadenu, Německo)]

„Řízení o předběžné otázce – *Red notice* vydané Mezinárodní organizací kriminální policie (Interpol) – Článek 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody – Článek 50 Listiny základních práv Evropské unie – Zásada *ne bis in idem* – Článek 21 SFEU – Volný pohyb osob – Směrnice (EU) 2016/680 – Zpracování osobních údajů“

I. Úvod

1. Projednávaná věc nastoluje dvě dosud neřešené otázky týkající se důsledků vyplývajících z uplatnění zásady *ne bis in idem* v schengenském prostoru, pokud jde o činy, kvůli kterým bylo Mezinárodní organizací kriminální policie (dále jen „Interpol“) na žádost třetího státu vydáno oznámení o hledané osobě (*red notice*). *Red notices* se vydávají na osoby, které jsou hledány buď pro účely trestního stíhání, nebo pro účely výkonu trestu. V podstatě se jedná o žádosti určené orgánům činným v trestním řízení po celém světě, aby vypátraly a pokud možno dočasně omezily pohyb hledaných osob do doby, než bude podána žádost o jejich vydání.

2. Zaprvé jsou členské státy Evropské unie oprávněny *red notice* provést, a omezit tak pohyb hledané osoby, jestliže jiný členský stát EU sdělil Interpolu, a tím i všem ostatním členům Interpolu, že se toto oznámení týká činů, na které se může vztahovat zásada *ne bis in idem*? Zadruhé jsou členské státy Unie v případech, kdy se zásada *ne bis in idem* skutečně použije, oprávněny dále zpracovávat osobní údaje hledané osoby, které jsou v *red notice* obsaženy?

¹ – Původní jazyk: angličtina.

II. Právní rámec

A. Mezinárodní právo

3. Podle čl. 2 odst. 1 Ústavy Interpolu, přijaté v roce 1956 a naposledy změněné v roce 2008, je jedním z cílů Interpolu:

„zajistit a prohloubit co možná nejširší vzájemnou pomoc mezi všemi úřady kriminální policie v mezích stanovených právními předpisy existujícími v různých zemích a v duchu Všeobecné deklarace lidských práv“.

4. Článek 31 Ústavy Interpolu stanoví: „[Interpol] potřebuje trvalou a aktivní spolupráci svých členů, kteří by měli činit vše pro to, aby se v rámci svých pravomocí, které jsou v souladu s právními předpisy jejich zemí, aktivně podíleli na činnosti [Interpolu].“

5. Podle čl. 73 odst. 1 Interpol's Rules on the Processing of Data (pravidla Interpolu pro zpracování osobních údajů, dále jen „IRPD“), přijatých v roce 2011 a naposledy změněných v roce 2019, je systém oznámení Interpolu tvořen souborem oznámení barevně odlišených podle jejich funkce a zveřejňovaných ke konkrétním účelům a zvláštních oznámení. Oznámení o hledané osobě (*red notices*) jsou obvykle zveřejňována na žádost národní ústředny (dále jen „národní ústředna“) „za účelem vypátrání [hledané] osoby a jejího zadržení, zatčení nebo omezení pohybu pro účely vydání, předání nebo jiného obdobného zákonného opatření“ (článek 82 IRPD). Článek 87 IRPD stanoví, že je-li osoba, na kterou bylo vydáno *red notice*, vypátrána, pak země, kde byla tato osoba vypátrána, musí: „i) neprodleně informovat národní ústřednu nebo mezinárodní subjekt, které o vypátrání požádaly, a generální sekretariát o skutečnosti, že dotčená osoba byla vypátrána, s výhradou omezení vyplývajících z vnitrostátního práva a použitelných mezinárodních smluv,“ a „ii) přijmout všechna další opatření přípustná podle vnitrostátního práva a použitelných mezinárodních smluv, jako je dočasné zatčení [hledané] osoby nebo sledování či omezení jejího pohybu“.

B. Unijní právo

6. Článek 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích² (dále jen „ÚPSD“), který je součástí kapitoly 3 (nazvané „Zákaz dvojího trestu“), zní takto:

„Osoba, která byla pravomocně odsouzena jednou smluvní stranou, nesmí být pro tentýž čin stíhána druhou smluvní stranou za předpokladu, že v případě odsouzení již byla vykonána nebo je právě vykonávána sankce, nebo podle práva smluvní strany, ve které byl rozsudek vynesen, již nemůže být vykonána.“

7. Článek 57 odst. 1 a 2 ÚPSD stanoví:

„1. Je-li osoba smluvní stranou obviněna z trestného činu a mají-li příslušné orgány této smluvní strany důvod domnívat se, že obvinění se týká téhož trestného činu, za který již dotyčná osoba byla druhou smluvní stranou pravomocně odsouzena, vyžádají si, považují-li to za nutné, u příslušných orgánů smluvní strany, na jejímž území bylo rozhodnutí vydáno, související informace.“

2. Vyžádané informace jsou poskytnuty co nejdříve a přihlédne se k nim při rozhodování o dalším pokračování řízení.“

² – Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/02, s. 9.

8. Podle bodu 25 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV³ jsou všechny členské státy členy Interpolu, a je „proto vhodné posilovat spolupráci mezi Unií a Interpolem podporou efektivní výměny osobních údajů za současného zajištění respektování základních práv a svobod, pokud jde o automatizované zpracování osobních údajů“.

9. Podle definice uvedené v článku 3 směrnice 2016/680 se „zpracováním“ rozumí „jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení“.

10. Podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2016/680 musí být osobní údaje mimo jiné „zpracovávány zákonným a korektním způsobem“, „shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a [nesmí být] zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný“, a musí být „přiměřené, relevantní a omezené na nezbytný rozsah ve vztahu k účelům, pro které jsou zpracovávány“.

11. Podle čl. 8 odst. 1 téže směrnice „[č]lenské státy stanoví, že zpracování je zákonné, pouze pokud je nezbytné ke splnění úkolu prováděného příslušným orgánem pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 a v rozsahu nezbytném pro tyto účely a pokud má základ v právu Unie nebo členského státu“.

12. Podle článku 16 směrnice 2016/680 musí mít subjekty údajů „právo na opravu nebo výmaz osobních údajů a omezení zpracování“.

13. Kapitola V směrnice 2016/680 (sestavující z článků 35 až 40) je nadepsána „Předávání osobních údajů do třetích zemí nebo mezinárodním organizacím“ a upravuje mimo jiné podmínky, za kterých mohou být osobní údaje předány do třetí země nebo mezinárodní organizaci.

C. Vnitrostátní právo

14. Ustanovení § 153a odst. 1 Strafprozessordnung (německý trestní řád, dále jen „StPO“) stanoví, že v případě trestných činů, za které lze uložit pokutu nebo trest odnětí svobody, jehož spodní hranice trestní sazby je kratší než jeden rok, může Staatsanwaltschaft (státní zastupitelství) se souhlasem soudu příslušného k zahájení hlavní líčení v uvedené věci a osoby, proti níž se trestní řízení vede, podmíněně zastavit trestní stíhání a současně uložit této osobě povinnost splnit určité podmínky a příkazy, jako je například zaplacení peněžité částky na dobročinné účely nebo do státní pokladny, pokud v důsledku těchto opatření zanikne veřejný zájem na vedení trestního řízení a pokud takovému postupu nebrání závažnost spáchaného trestného činu. Pokud osoba, proti níž se trestní řízení vede, stanovené podmínky a příkazy splní, nemůže být pro předmětný čin nadále stíhána.

15. Podle § 3 odst. 1 Gesetz über das Bundeskriminalamt und die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten [zákon o spolkové kriminální policii (dále jen „BKA“) a o spolupráci úřadů na federální úrovni s úřady na úrovni zemí ve věcech kriminální policie] ze dne 1. června 2017⁴ je BKA národní ústřednou Spolkové republiky Německo pro účely spolupráce s Interpolem.

3 – Úř. věst. 2016, L 119, s. 89. Poznámky pod čarou obsažené v ustanoveních uvedené směrnice byly vynechány.

4 – BGBl. I, s. 1354.

III. Skutkový stav, původní řízení a předběžné otázky

16. V roce 2012 vydal Interpol na žádost příslušných orgánů Spojených států amerických *red notice* týkající se německého občana pobývajícího v Německu (dále jen „žalobce“), které bylo určeno všem národním ústřednám a jehož cílem bylo vypátrání, zatčení nebo omezení pohybu žalobce pro účely vydání. Toto *red notice* bylo vydáno na základě zatýkacího rozkazu vydaného orgány Spojených států, a to mimo jiné pro obvinění ze spáchání trestných činů úplatkářství, praní špinavých peněz a podvodu.

17. Podle předkládajícího soudu již státní zastupitelství v Mnichově (Německo) zahájilo proti žalobci vyšetřování týkající se stejných činů, jako byly činy uvedené v *red notice*. Toto řízení bylo zastaveno v roce 2009 poté, co žalobce zaplatil určitou peněžitou částku v souladu s § 153a odst. 1 StPO.

18. V roce 2013 obdržela si BKA vyžádala a obdržela po výměně korespondence se žalobcem od Interpolu vydání dodatku k dotčenému *red notice*, ve kterém bylo uvedeno, že podle BKA se na obvinění, pro která bylo toto *red notice* vydáno, vztahuje zásada *ne bis in idem*. Německé orgány dále americké orgány požádaly, byť neúspěšně, o výmaz tohoto *red notice*.

19. V roce 2017 podal žalobce u Verwaltungsgericht Wiesbaden (správní soud ve Wiesbadenu, Německo) žalobu proti Spolkové republice Německo, zastoupené BKA. Požadoval, aby bylo žalované uloženo přijmout opatření nezbytná k odstranění dotčeného *red notice*. Žalobce uvedl, že nemůže vycestovat do žádného ze smluvních států Schengenské dohody, aniž by se vystavil nebezpečí, že bude zatčen. Z důvodu onoho *red notice* jej totiž tyto státy zařadily na své seznamy hledaných osob. Tato situace byla dle žalobce v rozporu s článkem 54 ÚPSD a článkem 21 SFEU. Dále žalobce tvrdil, že takovéto další zpracovávání jeho osobních údajů obsažených v *red notice* orgány členských států je v rozporu s ustanoveními směrnice 2016/680.

20. Na základě těchto skutkových okolností a máje pochybnosti ohledně správného výkladu příslušných ustanovení unijního práva se Verwaltungsgericht Wiesbaden (správní soud ve Wiesbadenu) dne 27. června 2019 rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Má se článek 54 ÚPSD ve spojení s článkem 50 Listiny [základních práv Evropské unie, dále jen ‚Listina‘] vykládat tak, že je ve všech smluvních státech [Schengenské dohody] zakázáno již samotné zahájení trestního řízení pro tentýž čin, pokud německé státní zastupitelství poté, co obviněný splnil určité povinnosti, a zejména zaplatil určitou peněžitou částku stanovenou státním zastupitelstvím, zastaví zahájené trestní řízení?
- 2) Zakazuje čl. 21 odst. 1 SFEU členským státům, aby vyhověly žádostem o zadržení, které podaly třetí země prostřednictvím mezinárodní organizace, jako je [Interpol], pokud je osoba, které se žádost týká, občanem Evropské unie a členský stát, jehož je tato osoba státním příslušníkem, informoval mezinárodní organizaci, a tím také ostatní členské státy, o pochybnostech ohledně souladu této žádosti o zadržení se zákazem dvojího trestu?
- 3) Brání čl. 21 odst. 1 SFEU samotnému zahájení trestních řízení a dočasnému zadržení v členských státech, jejichž není dotčená osoba státním příslušníkem, pokud je toto zadržení v rozporu se zákazem dvojího trestu?
- 4) Mají se čl. 4 odst. 1 písm. a) a čl. 8 odst. 1 směrnice 2016/680 ve spojení s článkem 54 ÚPSD a článkem 50 Listiny vykládat tak, že členské státy jsou povinny přijmout takovou právní úpravu, která zajistí, že *red notices* vydaná [Interpolem], která mají vést k dalšímu trestnímu řízení, nesmějí být v žádném smluvním státě [Schengenské dohody] dále zpracovávána, pokud předchozí řízení má za následek zastavení trestního stíhání s konečnou platností?

- 5) Má mezinárodní organizace jako [Interpol] odpovídající úroveň ochrany údajů, jestliže nebylo vydáno rozhodnutí o odpovídající ochraně podle článku 36 směrnice [2016/680] a/nebo neexistují vhodné záruky podle článku 37 směrnice [2016/680]?
- 6) Smí členské státy dále zpracovávat údaje, které nechaly třetí země zapsat do oznámení o hledané osobě (*red notice*) vydaného [Interpolem], jen tehdy, pokud třetí země s oznámením o hledané osobě spojí žádost o zadržení a vydání a požádá o provedení zadržení, které není v rozporu s evropským právem, zejména se zákazem dvojího trestu?“

21. Předkládající soud požádal, aby byla věc projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v čl. 107 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora. Usnesením ze dne 12. července 2019 rozhodl Soudní dvůr, že není důvodné této žádosti vyhovět.

22. Dne 5. září 2019 Interpol na žádost orgánů Spojených států *red notice* týkající se žalobce vymazal.

23. Na žádost Soudního dvora týkající se důsledků této události na řízení v projednávané věci předkládající soud ve své odpovědi ze dne 11. listopadu 2019 Soudní dvůr informoval o tom, že má v úmyslu na své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce setrvat. Předkládající soud vysvětlil, že žalobce požádal o změnu předmětu žaloby v původním řízení. Žalobce nyní navrhuje, aby předkládající soud nařídil Spolkové republice Německo přijmout veškerá opatření nezbytná i) k zabránění tomu, aby Interpol vydal nové *red notice* týkající se týchž činů, a pokud by k tomu mělo dojít, ii) toto nové *red notice* vymazal. Předkládající soud upřesňuje, že podle vnitrostátního práva je možné předmět žaloby změnit tak, že se týká žaloby na určení, která navazuje na žalobu předchozí („*Fortsetzungsfeststellungsklage*“). Předkládající soud má tedy za to, že položené otázky jsou i nadále relevantní pro vyřešení sporu, který mu byl předložen.

24. Písemná vyjádření v řízení v projednávané věci předložili žalobce, BKA, belgická, česká, dánská, německá, řecká, francouzská, chorvatská, nizozemská, polská a rumunská vláda, vláda Spojeného království, jakož i Evropská komise. Řeci žalobce, BKA, belgické, české, dánské, německé, španělské, francouzské, nizozemské a finské vlády, jakož i Komise byly vyslechnuty na jednání konaném dne 14. července 2020.

IV. Analýza

25. Předkládající soud se Soudního dvora v podstatě táže, zda unijní právo brání tomu, aby členské státy v případě, že Interpol vydá na žádost třetího státu *red notice* a toto *red notice* se týká činů, na které se může vztahovat zásada *ne bis in idem*, i) toto *red notice* provedly tím, že omezí volný pohyb hledané osoby, a ii) dále zpracovávaly osobní údaje této osoby obsažené v uvedeném *red notice*.

26. Na úvod bude patrně užitečné stručně vysvětlit podstatu *red notice*. Článek 82 IRPD stanoví, že *red notices* jsou vydávána na žádost vnitrostátních nebo mezinárodních orgánů, které mají pravomoc k vedení vyšetřování a trestního stíhání „za účelem vypátrání [hledané] osoby a jejího zadržení, zatčení nebo omezení pohybu pro účely vydání, předání nebo jiného obdobného zákonného opatření“. Článek 87 IRPD stanoví, že je-li osoba, na kterou bylo vydáno *red notice*, vypátrána, pak orgány země, kde byla tato osoba vypátrána, musí neprodleně informovat dožadující orgány a Interpol o skutečnosti, že dotčená osoba byla vypátrána, a „přijmout všechna další opatření přípustná podle vnitrostátního práva a použitelných mezinárodních smluv, jako je dočasné zatčení [hledané] osoby nebo sledování či omezení jejího pohybu“.

27. Vydání *red notice* Interpolem je tedy pouhou žádostí jednoho člena Interpolu o pomoc ostatních členů s cílem vypátrat a pokud možno omezit pohyb hledané osoby. *Red notice* nepředstavuje žádost o vydání ani automaticky nevede k jejímu podání, neboť žádost o vydání musí být případně koncipována zvlášť. Je nicméně zjevné, že *red notice* se vydává za účelem provedení vydání nebo obdobného řízení.

28. Po tomto upřesnění a před posouzením meritorních otázek vznesených v projednávané věci je ještě potřeba se vypořádat s několika otázkami procesními.

A. K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a k tomu, zda je stále potřeba na předběžnou otázku odpovědět

29. Zprvce BKA, jakož i belgická, česká, německá, řecká, nizozemská vláda a vláda Spojeného království vyjádřily pochybnosti ohledně přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce *ab initio*. Argumenty, které v tomto ohledu předestřely, lze rozdělit do čtyř kategorií, přičemž podstatou těchto tvrzení je, že: i) předkládací rozhodnutí neobsahuje dostatečně podrobné informace o rozhodném skutkovém stavu, ii) situace dotčená ve věci v původním řízení se týká pouze Německa a neobsahuje žádný skutečný přeshraniční prvek, iii) žaloba podaná u předkládajícího soudu je nepřijatelná nebo v každém případě neopodstatněná, iv) tato žaloba je šikanózní, neboť směřuje ke zpochybnění pravomocí jiných členských států, než je Německo, k provedení *red notice*.

30. Tyto námitky nejsou dle mého názoru přesvědčivé.

31. Zprvce je pravda, že předkládací rozhodnutí je mimořádně stručné. Nicméně toto rozhodnutí, doplněné podáními účastníků řízení, Soudnímu dvoru umožňuje zjistit, na co se předkládající soud táže a proč. Soudní dvůr tedy disponuje skutkovými a právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď.

32. Zadruhé situace, která je předmětem sporu v původním řízení, není v žádném případě čistě vnitrostátní záležitostí Německa. Na jedné straně se dotčený spor sice skutečně týká německého občana pobývajícího v Německu, který zpochybňuje jednání německých orgánů, nicméně důvodem tohoto zpochybnění je údajné omezení jeho svobody pohybu v rámci celé Unie, jak je zakotvena v článku 21 SFEU. Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být ustanovení, která zakotvují volný pohyb osob, včetně článku 21 SFEU, vykládána extenzivně⁵. Skutečnost, že občan Unie patrně (doposud) nevyužil svých práv, neznamená, že jde o čistě vnitrostátní situaci⁶. Článku 21 SFEU se podle mého názoru může dovolávat jednotlivec, který se skutečně a doopravdy snaží této svobody využít⁷. To je nepochybně případ žalobce: činnosti, které prováděl před zahájením původního řízení a v jeho průběhu – zejména jeho korespondence s BKA a s veřejnými orgány několika dalších členských států – jasně prokazují, že jeho úmysl využít této svobody není čistě hypotetický nebo účelový⁸.

33. Na druhé straně platí, že použitelnost směrnice 2016/680 není omezena na přeshraniční situace. Totéž vlastně platí jak pro článek 50 Listiny, tak pro článek 54 ÚPSD: obě tato ustanovení se mohou jednoznačně použít i v případech, kdy stojí státní příslušník proti orgánům svého vlastního členského státu.

5 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. října 2004, Zhu a Chen (C-200/02, EU:C:2004:639, bod 31).

6 – V nedávné době a s dalšími odkazy viz stanovisko generálního advokáta G. Hogana ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (C-398/19, EU:C:2020:748, body 73 až 76).

7 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 1991, Antonissen (C-292/89, EU:C:1991:80, body 8 až 14), a usnesení ze dne 6. září 2017, Peter Schotthöfer & Florian Steiner (C-473/15, EU:C:2017:633, body 19 až 21).

8 – Na rozdíl například od rozsudku ze dne 29. května 1997, Kremzow (C-299/95, EU:C:1997:254, bod 16 a citovaná judikatura).

34. Zatřetí Soudnímu dvoru nepřísluší posuzovat přípustnost žaloby v původním řízení, natož její opodstatněnost. Podle ustálené judikatury Soudního dvora se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí na vlastní odpovědnost a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance⁹. Tato domněnka relevance nemůže být vyvrácena pouhou okolností, že jeden z účastníků původního řízení zpochybňuje určité skutečnosti, jejichž správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat a závisí na nich vymezení předmětu uvedeného sporu¹⁰. Obdobně nebude tato domněnka vyvrácena ani možností, že žalobce nakonec nemusí být ve sporu v původním řízení před vnitrostátním soudem úspěšný, zejména pokud bude Soudní dvůr zastávat určitý výklad dotčeného unijního práva. Odmítnutím přípustnosti z důvodu potenciálně záporné odpovědi ve věci samé bychom totiž brali věc za špatný konec.

35. Konečně podotýkám, že žaloba v původním řízení byla podána proti německým orgánům – které jsou u předkládajícího soudu na straně žalované – a jakékoli rozhodnutí tohoto soudu v tomto řízení přirozeně vyvolá právní účinky pouze vůči těmto orgánům. Skutečnost, že poskytnutí součinnosti předkládajícímu soudu bude vyžadovat, aby Soudní dvůr rovněž vyjasnil povinnosti vyplývající z dotčených ustanovení unijního práva i pro jiné členské státy než Německo, nemůže zpochybnit přípustnost podané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce. Je pravda, že Soudní dvůr odmítl rozhodovat ve vykonstruovaných případech, předložených pouze s cílem dosáhnout toho, aby Soudní dvůr rozhodl o povinnostech souvisejících s Uníí, jimiž jsou vázány jiné členské státy, než je členský stát předkládajícího soudu¹¹. V projednávané věci však nic nenasvědčuje tomu, že byl spor v původním řízení účelově vykonstruován s cílem přimět Soudní dvůr k zaujetí stanoviska k určitým výkladovým problémům, které ve skutečnosti neslouží žádnému objektivnímu požadavku, jenž by byl nezbytnou součástí řešení tohoto sporu. Navíc skutečnost, že odpověď Soudního dvora ohledně práv či povinností jednoho členského státu bude mít (horizontální) dopad na ostatní členské státy, je jednoduše inherentní otázkám týkajícím se volného pohybu mezi členskými státy a souvisejícím aspektům vzájemného uznávání mezi nimi.

36. Zadruhé BKA, jakož i belgická, česká, německá, španělská a finská vláda a vláda Spojeného království se shodují též na tom, že předběžné otázky se nyní staly hypotetickými. Tvrdí, že jelikož *red notice* dotčené v původním řízení Interpol v září 2019 vymazal, není již odpověď na předběžné otázky pro předkládající soud nezbytná pro účely rozhodnutí sporu, který mu byl předložen.

37. Jak je však zmíněno v bodě 23 výše, na tento konkrétní dotaz Soudního dvora předkládající soud uvedl, že podle vnitrostátního práva je žalobce oprávněn změnit svá návrhová žádání a že toto právo skutečně využil. Řízení o předmětné žalobě u předkládajícího soudu tak k dnešnímu dni (stále) probíhá a jeho výsledek je podle něj (stále) závislý na výkladu ustanovení unijního práva, která jsou předmětem položených předběžných otázek.

38. Kromě toho předkládající soud uvedl, aniž bylo jeho tvrzení popřeno BKA nebo kterýmkoli jiným účastníkem, jenž ve věci předložil své vyjádření, že dotčené *red notice* může být do systému Interpolu kdykoliv znovu vloženo na základě jiné žádosti příslušných orgánů Spojených států.

39. Ve světle shora uvedeného a s přihlédnutím k domněnce relevance žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce jsem toho názoru, že projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se navzdory zpětvzetí *red notice* bezpředmětnou nestala.

9 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. března 2020, Miasto Łowicz a Prokurator Generalny zastępowany przez Prokuraturę Krajową (kárný režim soudců) (C-558/18 a C-563/18, EU:C:2020:234, bod 43 a citovaná judikatura).

10 – Viz zejména rozsudek ze dne 24. října 2019, État belge (C-35/19, EU:C:2019:894, bod 29 a citovaná judikatura).

11 – Viz rozsudky ze dne 11. března 1980, Foglia (I) (104/79, EU:C:1980:73), a ze dne 16. prosince 1981, Foglia (II) (244/80, EU:C:1981:302).

B. K věci samé

40. Toto stanovisko je členěno následovně. Nejprve se budu věnovat první, druhé a třetí otázce, které se všechny týkají použitelnosti zásady *ne bis in idem* v projednávané věci, a v případě zjištění její použitelnosti se budu zabývat důsledky, které z toho vyplývají pro ostatní členské státy, pokud jde to, zda mohou *red notice* vydané Interpolem provést (1). Poté se budu zabývat čtvrtou, pátou a šestou otázkou, kterými se předkládající soud dotazuje na důsledky vyplývající z použitelnosti zásady *ne bis in idem* v souvislosti se zpracováním osobních údajů hledané osoby obsažených v *red notice*. Budu se však věnovat pouze problémům předestřeným v rámci čtvrté a šesté otázky (2), neboť se domnívám, že pátá otázka je nepřipustná (3).

1. K první, druhé a třetí otázce

41. Podstatou první, druhé a třetí otázky předkládajícího soudu, které bude nejlepší posuzovat společně, je, zda článek 54 ÚPSD ve spojení s článkem 50 Listiny a čl. 21 odst. 1 SFEU brání tomu, aby členské státy provedly *red notice* vydané Interpolem na žádost třetího státu, a tím omezily volný pohyb občana EU, pokud jiný členský stát sdělil Interpolu (a tím též ostatním členům Interpolu), že toto *red notice* se týká činů, na které se může vztahovat zásada *ne bis in idem*.

42. Odpověď na tuto otázku vyžaduje nejprve posouzení toho, zda takové opatření, jako bylo opatření přijaté státním zastupitelstvím v Mnichově se souhlasem příslušného soudu ve vztahu k žalobci v roce 2009, mohlo samo o sobě vést k uplatnění zásady *ne bis in idem* (a). Dále pro případ, že by skutečně měla být zásada *ne bis in idem* platně použita, se budu zabývat otázkou, zda by tato zásada mohla představovat překážku vydání do třetího státu, a tím bránila přijetí omezujících opatření, prostřednictvím nichž má být tohoto cíle dosaženo (b). Následně se zaměřím na konkrétní případ projednávané věci, kdy o tom, zda se zásada *ne bis in idem* na daný případ použije, patrně dosud nebylo rozhodnuto (c a d).

a) Použitelnost zásady *ne bis in idem* na zastavení trestního stíhání jinak než rozhodnutím soudu

43. Úvodem je potřeba zjistit, zda by takové opatření, jako bylo opatření přijaté státním zastupitelstvím vůči žalobci v roce 2009, vůbec mohlo vést k uplatnění zásady *ne bis in idem*. Použitelnost článku 54 ÚPSD je podmíněna tím, že daná osoba „byla pravomocně odsouzena jednou smluvní stranou“, což by pak bránilo následnému trestnímu stíhání pro tentýž čin v ostatních členských státech.

44. Rozhodnutí, kterým státní zastupitelství s konečnou platností ukončí trestní stíhání se souhlasem příslušného soudu, přičemž poté, co obviněný splní určité podmínky, je jakékoli další trestní stíhání podle vnitrostátního práva vyloučeno, spadá podle mého názoru do oblasti působnosti článku 54 ÚPSD. Ohledně tohoto problému již ostatně existuje ustálená judikatura.

45. Ve věci Gözütok a Brügge se touto otázkou zabýval Soudní dvůr poprvé a rozhodl, že zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 ÚPSD „se vztahuje rovněž na taková řízení o zastavení trestního stíhání, jako jsou ta, o něž jde ve věcech v původních řízeních, jimiž státní zastupitelství členského státu ukončí bez zásahu soudu [trestní řízení] vedené v tomto státě poté, co obviněný splnil určité povinnosti, zejména zaplatil určitou peněžní částku stanovenou státním zastupitelstvím“¹².

12 – Rozsudek ze dne 11. února 2003 (C-187/01 a C-385/01, EU:C:2003:87, bod 48).

46. Tyto závěry byly potvrzeny a upřesněny v pozdější judikatuře týkající se článku 54 ÚPSD. Ve věci M Soudní dvůr zdůraznil, že k tomu, aby se uplatnila zásada *ne bis in idem*, musí být především s *konečnou platností* zastaveno stíhání¹³. Ve věci Spasic Soudní dvůr zdůraznil význam splnění „podmínky výkonu“ – podle níž v případě odsouzení tato sankce „již byla vykonána nebo je právě vykonávána [...] nebo [...] již nemůže být vykonána“ – aby se zabránilo tomu, aby osoby odsouzené v členském státě Evropské unie konečným trestním rozsudkem, zůstaly nepotrestány¹⁴.

47. Naproti tomu ve věci Miraglia Soudní dvůr rozhodl, že článek 54 ÚPSD se neuplatní na rozhodnutí soudních orgánů členského státu, kterým se zastavuje trestní řízení poté, co se státní zastupitelství rozhodlo nepokračovat v trestním stíhání z důvodu, že trestní stíhání proti témuž obviněnému pro tentýž čin bylo zahájeno v jiném členském státě, *aniž bylo provedeno posouzení věci samé*¹⁵. Podobně ve věci Turanský Soudní dvůr rozhodl, že článek 54 ÚPSD nelze použít na rozhodnutí, kterým *policejní orgán* v rámci meritorního posouzení věci, která mu byla předložena, zastavil ve fázi předcházející obvinění osoby podezřelé ze spáchání trestného činu trestní stíhání, pokud tímto rozhodnutím o zastavení trestního stíhání nebylo podle vnitrostátního práva tohoto státu pravomocně ukončeno trestní řízení, a rozhodnutí tak *nebrání dalšímu trestnímu stíhání* pro tentýž čin v tomto státě¹⁶.

48. Ve věci Kossowski Soudní dvůr upřesnil, že rozhodnutí státního zastupitelství, kterým bylo ukončeno přípravné řízení – nedojde-li k jeho obnově či ke zrušení uvedeného rozhodnutí – vůči určité osobě, *aniž došlo k uložení sankcí*, nelze kvalifikovat jako pravomocné rozhodnutí, pokud z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že k ukončení uvedeného řízení došlo *bez důkladného vyšetřování*¹⁷.

49. Uvedené lze shrnout tak, že na jedné straně existují pravomocná rozhodnutí o trestném činu (o splnění nebo nesplnění základních znaků skutkové podstaty, popřípadě jiné zvláštní druhy rozhodnutí, které takový výrok neobsahují, ale představují účinné vyřešení věci), která budou podle vnitrostátního práva bránit dalšímu stíhání pro tentýž čin v témže členském státě, a tedy i v jiných členských státech. Na druhé straně existují jiné druhy ukončení trestního řízení nebo jeho nezahájení, které typicky provádějí policejní orgány na vnitrostátní úrovni a které takové následky nezpůsobují. Dělicí čára mezi těmito dvěma kategoriemi je poměrně intuitivní, ale je obtížné ji vyčerpávajícím způsobem definovat, a to vzhledem k různým pravidlům a postupům členských států: aby se zásada *ne bis in idem* platně použila, musí existovat konečný výrok členského státu, kterým bude závazně vymezen rozsah onoho *idem*, jež může následně vytvořit překážku pro *ne bis*. Pokud zůstane, obrazně řečeno, tento prostor volný, pak ostatním členským státům nic nebrání v tom, aby vyšetřování a stíhání vedly ony samy.

50. Na první otázku předkládajícího soudu je tak skutečně nutno odpovědět kladně: posuzováno *in abstracto* spadá rozhodnutí státního zastupitelství, kterým je po meritorním posouzení věci a se souhlasem příslušného soudu s konečnou platností zastaveno trestní stíhání, jakmile obviněný splnil určité podmínky, do oblasti působnosti článku 54 ÚPSD.

51. Avšak mezi skutečnostmi, že takovýto druh vnitrostátního rozhodnutí spadá do oblasti působnosti článku 54 ÚPSD, což potenciálně představuje *pravomocné odsouzení jednou smluvní stranou*, a možnými důsledky tohoto rozhodnutí, na něž se předkládající soud táže v rámci druhé a třetí předběžné otázky, je ještě několik mezičlánků. Lze patrně říci, že chybí zejména následující logický

13 – Rozsudek ze dne 5. června 2014 (C-398/12, EU:C:2014:1057, bod 31).

14 – Rozsudek ze dne 27. května 2014 (C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, body 63 a 64).

15 – Rozsudek ze dne 10. března 2005 (C-469/03, EU:C:2005:156, body 34 a 35).

16 – Rozsudek ze dne 22. prosince 2008 (C-491/07, EU:C:2008:768, body 40 a 45).

17 – Rozsudek ze dne 29. června 2016 (C-486/14, EU:C:2016:483, bod 30).

krok nezbytný k tomu, aby vyvstaly otázky spadající do oblasti působnosti článku 21 SFEU: pravomocné, závazné rozhodnutí příslušného orgánu členského státu potvrzující totožnost dotčených činů (*idem*), které tak vede k uplatnění *ne bis* ve vztahu k totožným činům napříč Unií, což by pak případně mohlo mít i určité účinky na žádosti o vydání podané třetími státy.

52. S ohledem na argumenty účastníků řízení a polemiku, ke které se na jejich základě těchto argumentů na jednání došlo, se nicméně prozatím ztotožním se skutkovými a právními předpoklady, z nichž druhá a třetí otázka položená předkládajícím soudem vychází. Zejména v reakci na třetí otázku je možno se ptát, zda v případě, že by se v projednávané věci uplatnil článek 54 ÚPSD, by čl. 21 odst. 1 SFEU nad rámec toho, že brání jakémukoli dalšímu stíhání v jiných členských státech, bránil i dočasnému zadržení v ostatních členských státech provedenému za účelem možného budoucího vydání do třetí země.

53. Podle mého názoru ano.

b) Zásada *ne bis in idem* jakožto překážka vydání (či zatčení provedeného za účelem vydání)

54. Existuje jednoznačná souvislost mezi zásadou *ne bis in idem* a právem na volný pohyb osob zakotveným v článku 21 SFEU. Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že „cílem článku 54 ÚPSD je zabránit tomu, aby jedna osoba v důsledku toho, že využije svého práva volného pohybu, byla stíhána za tentýž čin na území více smluvních států [...] Zajišťuje občanský klid osob, vůči nimž poté, co byly stíhány, bylo vydáno pravomocné rozhodnutí. Uvedené osoby musejí mít právo volného pohybu, aniž by se musely obávat nového trestního stíhání v jiném smluvním státě za tentýž čin.“¹⁸

55. Podle mého názoru je použití této argumentace na případné žádosti třetích států o vydání nekompromisně jednoduché. Je nutno vycházet z logiky celku. Rozhodnutí, které zakazuje jakékoliv další stíhání pro tentýž čin v jednom členském státě, musí mít stejné účinky i jinde v rámci téhož prostoru svobody, bezpečnosti a práva, a to stejným způsobem, jakým by působilo v rámci jednoho a téhož vnitrostátního právního řádu.

56. Pokud navíc jedna taková oblast existuje uvnitř, musí to mít rovněž důsledky navenek. Členský stát tak nemůže zatknout, dočasně zadržet, resp. přijmout jiné opatření omezující volný pohyb osoby, proti níž bylo Interpolem vydáno *red notice*, pokud bylo závazně zjištěno, že tato osoba byla v rámci trestního řízení za tytéž činy pravomocně odsouzena v jiném členském státě. Takové opatření by bylo v rozporu s článkem 54 ÚPSD, neboť by značně omezovalo právo přiznané článkem 21 SFEU. Jeden právní prostor znamená jeden právní prostor, uvnitř i navenek.

57. Některé vlády, které v řízení v projednávané věci předložily vyjádření, však s tímto závěrem nesouhlasí, přičemž proti této tezi uplatňují tři námitky. Zaprvé mají za to, že takovýto závěr vychází z příliš extenzivního výkladu článku 54 ÚPSD. Podle jejich názoru má toto ustanovení užší rozsah, když zahrnuje pouze stíhání vedené samotným členským státem, nikoli zatčení za účelem vydání, které umožní další stíhání ve třetí zemi (1). Zadruhé uvádějí, že takový výklad by představoval uplatňování Schengenské dohody mimo její teritoriální působnost (2), a tím vedl ke střetům s mezinárodněprávními povinnostmi členských států i Unie převzatými na základě dvoustranných dohod o vydávání, zejména těch, které byly uzavřeny se Spojenými státy (3).

58. V následující částech se budu těmito argumenty postupně zabývat.

18 – Viz rozsudek ze dne 28. září 2006, Gasparini a další (C-467/04, EU:C:2006:610, bod 27 a citovaná judikatura). Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

1) Pojem „trestní stíhání“

59. Zprvce některé vlády, které předložily vyjádření ve věci, tvrdí, že zásada *ne bis in idem* sice brání tomu, aby byla určitá osoba „stíhána“, nebrání však tomu, aby byla proti určité osobě uplatněna taková opatření, jako jsou opatření uvedená v předkládacím rozhodnutí. Podle jejich názoru by tato opatření neměla být považována za opatření představující „trestní stíhání“, ale za „zajišťující opatření“, jejichž cílem je poskytnout pomoc jinému státu, kde bude trestní stíhání vedeno.

60. Takový výklad článku 54 ÚPSD lze patrně označit za poněkud formalistický. Nevidím zde žádný aspekt vycházející z jazykového, systematického nebo teleologického výkladu, který by podporoval názor, že pojem „trestní stíhání“ zahrnuje pouze trestní řízení, která probíhají „od narození až do smrti“ v rámci jednoho a téhož státu a musí být všechna tímto státem vedena.

61. Znění článku 54 ÚPSD nevyžaduje, aby ono následné trestní stíhání, které je vyloučeno, bylo vedeno jinou smluvní stranou. Toto ustanovení brání jakémukoli trestnímu stíhání v jiné smluvní straně, čímž do znění tohoto ustanovení znamená zákaz jakékoli územní účasti na úkonech trestního stíhání prováděných v tomto členském státě jménem jiných států.

62. Zadruhé není pochyb o tom, že taková opatření, jako je zatčení nebo dočasné zadržení – kromě toho, že *prima facie* splňují tzv. „kritéria Engel“¹⁹, aby byla považována za opatření „trestněprávní povahy“ – umožňují, aby bylo stíhání hledané osoby vedeno ve třetím státě. Jinými slovy, tato opatření tvoří součást *kontinua* úkonů, případně provedených v různých státech, jejichž prostřednictvím je proti hledané osobě vedeno soudní řízení týkající se trestního obvinění.

63. Členský stát Unie provádějící *red notice* je *longa manus* státu, který trestní stíhání vede. Tento členský stát *de facto* jedná jménem a v zastoupení trestního stíhání vedeného jiným státem, čímž je případně umožňuje, když hledanou osobu podřizuje (trestněprávní) pravomoci třetí země. Tvrdit za takových okolností, že takový úkon není součástí (obvykle již probíhajícího) trestního stíhání vedeného třetí zemí, by bylo, jako kdybychom trvali na tom, mohl-li s dovolením použít následující poněkud morbidní, leč stále trefné přirovnání z oblasti trestního práva hmotného, že pokud někdo nějakého člověka spoutá a předá jej jinému, aby spoutaného ubodal, nedopouští se vraždy (ve formě spolupachatelství či účastenství), ale pouze přijímá „zajišťující opatření“, jehož cílem je pomoci oné třetí osobě, která drží nůž.

64. Na úrovni účelu platí, že v rozsahu, v jakém je cílem článku 54 ÚPSD mimo jiné ochrana volného pohybu občanů Unie²⁰, by byl jakýkoli jiný výklad jen stěží slučitelný s tímto cílem, stejně jako s kontextem základních práv, v nichž toto ustanovení, společně s článkem 50 Listiny, působí. Použijí-li jazyka Soudního dvora – osoba, která je zatčena nebo dočasně zadržena za účelem vydání, nemá zajištěn „občanský klid“ ani nemá „právo volného pohybu“ v rámci Unie, přestože má právo využít zásady *ne bis in idem*.

19 – Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 8. června 1976, Engel a další v. Nizozemsko (CE:ECHR:1976:0608JUD000510071, body 80 až 82). Podle ustálené judikatury ESLP musí být „kritéria Engel“ použita za účelem určení, zda se v dané věci jednalo o „trestní obvinění“ ve smyslu článku 4 („Právo nebýt souzen nebo trestán dvakrát“) protokolu č. 7 k Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Viz zejména rozsudky ze dne 10. února 2009, Sergej Zolotuchin v. Rusko (CE:ECHR:2009:0210JUD001493903, bod 53), a ze dne 15. listopadu 2016, A a B v. Norsko (CE:ECHR:2016:1115JUD002413011, body 105 až 107).

20 – Viz výše bod 54 tohoto stanoviska.

65. To potvrzuje i výklad uvedené zásady, jak je zakotvena v článku 50 Listiny, Soudním dvorem. Ve vztahu k tomuto ustanovení Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že „[z]ásada *ne bis in idem* tedy zakazuje kumulaci stíhání a sankcí, které mají ve smyslu tohoto článku trestněprávní charakter, za stejné skutky proti téže osobě“²¹. Pouhé provedení procesních úkonů souvisejících s trestním stíháním určité osoby je tedy na základě článku 54 ÚPSD zakázáno také.

2) Použití „mimo území schengenského prostoru“

66. Z druhých některé vlády uvádějí, že se článek 54 ÚPSD použije pouze „v schengenském prostoru“ a že se toto ustanovení nevztahuje se na situace, kdy je určitá osoba souzena nebo může být souzena ve třetím státě. Jinými slovy, článek 54 ÚPSD by smluvní strany zavazoval pouze v jejich vzájemných vztazích, nikoli ve vztazích smluvních stran se třetími státy (které se řídí vnitrostátním a mezinárodním právem). Tomuto názoru by nasvědčovala i skutečnost, že dohoda o vydávání mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými²² neupravuje absolutní důvod pro zamítnutí v případech, kdy se uplatní zásada *ne bis in idem*. Neexistuje-li tedy v tomto ohledu žádná výslovná ustanovení, spadá tato otázka do pravomoci členských států, které by tak měly mít možnost ji upravit podle svého vlastního uvážení, zejména prostřednictvím dvoustranných dohod.

67. S řadou jednotlivých tezí obsažených v této argumentaci nemohu než souhlasit. Rozhodně se však neztotožňuji s jejich vzájemným propojením ani se závěrem z nich vyvozeným.

68. Nejprve je potřeba říci, že Schengenská dohoda se nepochybně nevztahuje na třetí státy. Jednoznačně se však vztahuje na to, co mohou smluvní strany Schengenské dohody případně činit na svém vlastním území, když jednají v zastoupení třetích států. Ve zbývajících částech se tento argument z velké části překrývá s argumentem uvedeným v předchozím oddíle: skutečnost nemožnosti dvojího stíhání v jiném členském státě je institut širší než stíhání v tomto členském státě a tímto členským státem. Z hlediska jazykového, systematického i logického výkladu zahrnuje i úkony prováděné pro účely trestního stíhání vedeného třetí stranou, kterou jsou prováděny na území smluvní strany.

69. Tento závěr dále podporuje výklad článku 54 ÚPSD ve světle Listiny. Článek 50 Listiny povyšuje zásadu *ne bis in idem* na úroveň základního práva, když stanoví, že „[n]ikdo nesmí být stíhán nebo potrestán v trestním řízení za čin, za který již byl v Unii osvobozen nebo odsouzen konečným trestním rozsudkem podle zákona“²³. „Nikdo“ zjevně musí znamenat „nikdo“, a to bez jakýchkoli územních omezení, a nikoli „nikdo s výjimkou osob, proti nimž je vedeno trestní stíhání mimo území Unie“.

70. Bylo by koneckonců poměrně zvláštní, pokud by byl článek 50 Listiny vykládán tak, že by ve vztahu k orgánům členských států končil význam i dosah tohoto základního práva na vnější hranici Unie. Takový výklad by byl nejen nebezpečný pro účinnou ochranu základních práv, neboť vyzývá k obcházení, ale byl by nesmyslný i s ohledem na svrchovanost členských států a jejich *ius puniendi*: pokud zásada *ne bis in idem* postačuje k tomu, aby členskému státu zabránila v přímém výkonu jeho trestněprávní pravomoci (tedy stíhání určité osoby přímo tímto členským státem), jak by mohla selhávat v tom, aby témuž členskému státu zabránila v jednání prováděném v zastoupení trestněprávní pravomoci třetího státu? Proč by mělo být *ius puniendi* třetích států chráněno silněji než *ius puniendi* členských států?

21 – Viz například rozsudek ze dne 20. března 2018, Menci (C-524/15, EU:C:2018:197, bod 25 a citovaná judikatura). Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

22 – Dohoda o vydávání mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými ze dne 25. června 2003 (Úř. věst. 2003, L 181, s. 27; Zvl. vyd. 19/06, s. 161, dále jen „dohoda mezi EU a USA“). Tato dohoda se na projednávanou věc nepoužije.

23 – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

71. V této souvislosti je potřeba připomenout, že ve věcech Petruhhin²⁴ a Pisciotti²⁵ Soudní dvůr konstatoval, že situace občana Unie, jehož se týkají žádosti o vydání podané třetím státem a který využil svého práva volného pohybu v Unii, spadá do oblasti působnosti článku 21 SFEU, a tudíž unijního právo pro účely čl. 51 odst. 1 Listiny. Stejná logika musí platit i ve vztahu k občanu Unie, který se skutečně a doopravdy *snaží* této svobody využít²⁶. Pokud tedy překážka brání volnému pohybu žalobce vede k tomu, že jeho situace spadá do oblasti působnosti Listiny, musí být na tuto situaci použitelné i právo zakotvené v jejím článku 50.

72. Konkrétně situace žalobce, který nemůže vycestovat z Německa do jiných členských států Evropské unie z důvodu rizika, že bude zatčen, a případně následně vydán do třetí země, je obdobná situaci, kterou již Soudní dvůr posuzoval ve věci Schottöfer²⁷. V uvedené věci bylo vydání do třetího státu (Spojených arabských emirátů) vyloučeno, jelikož dotčené osobě hrozil trest smrti. V projednávané věci by patrně mělo být zatčení nebo jiné obdobné opatření provedené za účelem následného vydání do třetího státu (Spojených států) vyloučeno z důvodu zásady *ne bis in idem* .

73. Na závěr bych jen doplnil, že článek 50 není jediným ustanovením Listiny, které je ve věci, jako je projednávaná věc, relevantní. Zejména restriktivní výklad článku 54 ÚPSD by mohl rovněž vyvolávat problémy, a to mimo jiné na základě článku 6 (svoboda a bezpečnost) a článku 45 (volný pohyb) Listiny. Tato ustanovení, ač nebyla předkládajícím soudem zmíněna, jsou podle všeho v projednávané věci taktéž relevantní. Podle mého názoru není zjevné, že by zásah do práv zakotvených v těchto ustanoveních, způsobený omezujícími opatřeními přijatými za účelem provedení *red notice* , mohl být považován za zásah, který splňuje podmínky čl. 52 odst. 1 Listiny, pokud dotčená osoba byla již například zproštěna některých trestních obvinění nebo plně vykonala trest, který jí byl uložen.

3) Mezinárodněprávní povinnosti Unie a členských států plynoucí z dvoustranných dohod

74. Zatřetí, připouštím, že argument některých vedlejších účastníků řízení vycházející ze skutečnosti, že zásada *ne bis in idem* nepředstavuje absolutní důvod pro zamítnutí ve smyslu dohody mezi EU a USA, má přinejmenším na první pohled určitou váhu. Není nepřiměřené tvrdit, že pokud by byl unijní normotvůrce zamýšlel přiznat zásadě *ne bis in idem* rozsah „mimo území schengenského prostoru“, pak asi měl být do dotčené dohody vložen i důvod pro odmítnutí *ad hoc* .

75. Při bližším posouzení však tento argument rozhodně není rozhodující. Především asi není potřeba zvlášť zdůrazňovat, že neexistenci zvláštního ustanovení ohledně této otázky lze vysvětlit řadou důvodů, včetně neochoty orgánů Spojených států takové ustanovení přijmout²⁸. Navíc je potřeba připomenout čl. 17 odst. 2 dohody mezi EU a USA, podle kterého „[m]ohou-li být ústavní zásady dožádaného státu nebo pravomocná soudní rozhodnutí pro něj závazná překážkou plnění jeho závazků při vydávání a neupravuje-li řešení této věci tato dohoda ani použitelná dvoustranná smlouva, zahájí dožádaný a dožadující stát konzultace“.

24 – Rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630).

25 – Rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222).

26 – Viz výše bod 32 tohoto stanoviska.

27 – Viz usnesení ze dne 6. září 2017, Peter Schottöfer & Florian Steiner (C-473/15, EU:C:2017:633).

28 – V této souvislosti uvádím, že z jednoho z ujednání připojených v roce 1992 k ratifikaci Mezinárodní úmluvy o občanských a politických právech ze strany Spojených států podle všeho vyplývá spíše restriktivní přístup k zásadě *ne bis in idem* : „Spojené státy vykládají zákaz dvojího trestu zakotvený v odstavci 7 [článku 14] tak, že se tento zákaz použije pouze v případě, že byl zprošťující rozsudek vydán soudem téhož vládního útvaru, který usiluje o vedení nového trestního řízení v téže věci, ať již se jedná o federální vládu nebo o jednotku tvořící její součást.“

76. Toto ustanovení znamená, že smluvní strany uznávají možnost, že některé ústavní zásady nebo pravomocná soudní rozhodnutí v rámci jejich právních řádů mohou být „překážkou plnění [jejich] závazků při vydávání“, i když nebyly stranami sjednány jako skutečnosti zakládající absolutní důvod pro odmítnutí²⁹. Pouhá skutečnost, že taková zásada či rozhodnutí nezakazuje vydání automaticky, ale zavazují orgány k zahájení konzultací stanovených v této dohodě, nemění nic na existenci (a závaznosti) této právní překážky.

77. V tomto kontextu není relevantní ani okolnost – již se dovolává několik vlád – že s ohledem na skutečnost, že dohoda mezi EU a USA neupravuje vydávání v situacích, kdy může být použitelná zásada *ne bis in idem*, řídí se tato záležitost dle současného právního stavu pouze vnitrostátním právem. V této souvislosti německá vláda dále tvrdila, že extenzivní výklad článku 54 ÚPSD by měl negativní důsledky pro vztahy mezi členskými státy Evropské unie a třetími státy, neboť by mohl ztížit, nebo dokonce znemožnit dodržování mezinárodních dohod, jejichž smluvními stranami tyto státy jsou (a v důsledku této skutečnosti i ztížit, nebo dokonce znemožnit dodržování zásady *pacta sunt servanda*).

78. Je pravda, že v případě neexistence unijní právní úpravy spadají pravidla v oblasti vydávání do pravomoci členských států³⁰. V situacích, které spadají do působnosti unijního práva, však musí být dotčená vnitrostátní pravidla uplatňována v souladu s unijním právem, zejména se svobodami zaručenými článkem 21 SFEU³¹.

79. Již v roce 1981 Soudní dvůr rozhodl, že „trestněprávní předpisy a pravidla trestního řízení stále spadají do pravomoci členských států. Právo Společenství však [...] v této oblasti rovněž stanoví určité meze, pokud jde o kontrolní opatření, která mohou členské státy dle práva Společenství udržovat v souvislosti s volným pohybem zboží a osob“³². To musí tím spíše platit o nějakých 40 let později, kdy se členské státy zavázaly nabídnout svým občanům „prostor svobody, bezpečnosti a práva [(dále jen ‚PSBP‘)] bez vnitřních hranic, ve kterém je zaručen volný pohyb osob“³³.

80. Členské státy Unie mají tudíž skutečně volnost při úpravě dané oblasti a v této souvislosti mohou se třetími státy uzavírat dvoustranné (nebo mnohostranné) dohody. To je však legitimní pouze v případě, že nepřijmou žádný závazek neslučitelný s povinnostmi vyplývajícími z unijního práva. V zásadě ani v oblastech podléhajících vnitrostátní pravomoci a mimo zvláštní kontext článku 351 SFEU nemohou členské státy obcházet nebo se odchylovat od svých povinností vyplývajících z unijního práva prostřednictvím dohod uzavřených se třetími zeměmi. Takový postup by zásadně zpochybnil zásadu přednosti unijního práva³⁴.

81. Tyto úvahy jsou obzvláště důležité v projednávané věci, která se týká práva zakotveného v Listině. Podle ustálené judikatury Soudního dvora musejí být pravomoci Unie uplatňovány v souladu s mezinárodním právem a akt přijatý na základě těchto pravomocí musí být vykládán a rozsah jeho působnosti musí být případně vymezen s ohledem na příslušné normy mezinárodního práva³⁵. Soudní dvůr však rovněž upřesnil, že tato přednost mezinárodního práva před ustanoveními unijního práva se nevztahuje na právo primární, obzvláště pak ne na obecné zásady, jejichž součástí jsou základní práva³⁶. Unie ani členské státy (pokud jednají v rámci působnosti unijních Smluv) tak nemohou odůvodnit případné porušení základních práv svou povinností dodržovat mezinárodní smlouvy nebo předpisy.

29 – Ve vztahu k tomuto ustanovení viz rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222, body 39 až 41).

30 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, bod 26).

31 – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. listopadu 2018, Raugėvicius (C-247/17, EU:C:2018:898, bod 45), a ze dne 2. dubna 2020, I. N. (C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 48).

32 – Rozsudek ze dne 11. listopadu 1981, Casati (203/80, EU:C:1981:261, bod 27).

33 – Článek 3 odst. 2 SEU.

34 – V tomto smyslu mimo jiné viz rozsudek ze dne 21. ledna 2010, Komise v. Německo (C-546/07, EU:C:2010:25, bod 42).

35 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 291 a citovaná judikatura).

36 – Tamtéž, body 307 a 308.

82. V každém případě podle všeho není správný argument, že zde navrhovaný výklad článku 54 ÚPSD by členským státům ztížil, ne-li zcela znemožnil dodržování zásady *pacta sunt servanda*, přinejmenším pokud jde o ústavu Interpolu. *Red notice* vydané Interpolem členy Interpolu nezavazuje, aby za všech okolností prováděli zatčení nebo přijímali opatření omezující pohyb hledané osoby. Členové Interpolu musí informovat Interpol a dožadující stát, pokud se hledaná osoba nachází na jejich území, ale jakákoli další opatření, včetně opatření omezujících volný pohyb této osoby, musí být v souladu s článkem 87 IRPD přijata pouze tehdy, pokud jsou „přípustná podle vnitrostátního práva a použitelných mezinárodních smluv“³⁷. Toto ustanovení ostatně rovněž odkazuje na „sledování“ hledané osoby jakožto možnou alternativu k opatřením omezujícím její pohyb. Kromě toho, jak je uvedeno v bodě 27 výše, *red notice* v žádném případě státu neukládá, aby osobu, na kterou bylo *red notice* vydáno, vydal. K tomuto účelu je nezbytná zvláštní žádost, která se neřídí pravidly Interpolu.

83. Domnívám se tedy, že se článek 54 ÚPSD může vztahovat na situace, kdy určitá osoba byla nebo může být souzena ve třetím státě. Pokud byla použitelnost zásady *ne bis in idem* závazně zjištěna na horizontální úrovni, jedním členským státem, bude tato zásada tuto osobu chránit i před tím, aby byla pro tentýž čin vydána kterýmkoli jiným členským státem. Právě v tomto rozměru zásada *ne bis in idem* a vzájemné uznávání působí: druhý (nebo třetí nebo dokonce čtvrtý) členský stát bude povinen uznat a přijmout skutečnost, že první členský stát žádost o vydání posoudil, považoval za prokázané, že skutečně existuje totožnost mezi dřívějším odsouzením v rámci Unie a činem nebo činy, pro které je vydání požadováno, a dospěl k závěru, že ve vztahu k těmto činům se uplatní zásada *ne bis in idem*, přičemž na tomto základě žádost o vydání zamítl³⁸.

84. Z tohoto hlediska pak případně může být posouzení co do existence překážky vydání v podobě zásady *ne bis in idem*, které již provedl první členský stát, jemuž byla tato žádost předložena, závazné pro všechny ostatní členské státy, kterým bude následná žádost o vydání téže osoby předložena. Avšak v tomto rozměru a navzdory řadě mezinárodněprávních a politických argumentů předestřených v tomto oddílu několika vedlejšími účastníky zde neexistuje žádné (rozhodně ne žádné přímé) omezení závazků členských států plynoucích z dvoustranných dohod nebo mezinárodního práva. Tyto závazky jistě mohou být použitelné, pokud je daný členský stát skutečně prvním státem, který se danou záležitostí zabývá. Jednoduše je nezbytné akceptovat rozhodnutí o téže záležitosti, které již bylo vydáno jiným členským státem v rámci Unie. Jakmile bylo tohoto rozhodnutí vydáno a za podmínky, že byla zamítnuta žádost o vydání, bude mít občan Unie nárok na jistý „ochranný deštník“ v rámci Unie, kdy se bude moci volně pohybovat v rámci Unie bez obav z toho, že bude za tentýž čin nebo činy stíhán.

2. Když skutečné použití zásady *ne bis in idem* nebylo v daném konkrétním případě prokázáno

85. Podle ustálené judikatury Soudního dvora článek 54 ÚPSD nutně implikuje, že mezi smluvními státy existuje vzájemná důvěra v jejich příslušné systémy trestního soudnictví a že každý z uvedených států přijme uplatnění trestního práva platného v ostatních smluvních státech, i kdyby uplatnění jeho vlastního vnitrostátního práva vedlo k odlišnému řešení. Tato vzájemná důvěra si žádá, aby dotčené příslušné orgány druhého smluvního státu akceptovaly pravomocné rozhodnutí vydané na území prvního smluvního státu, které jim bylo oznámeno³⁹.

37 – Toto ustanovení odráží článek 31 Ústavy Interpolu, podle kterého členové Interpolu „by měli činit vše proto, aby se v rámci svých pravomocí, které jsou v souladu s právními předpisy jejich zemí, aktivně podíleli na [jeho] činnosti“.

38 – V tomto smyslu viz též nedávné usnesení Oberlandesgericht Frankfurt am Main (vrchní zemský soud, Frankfurt nad Mohanem, Německo) ze dne 19. května 2020, 2 AuslA 3/20, ECLI:DE:OLGHE:2020:0519.2AUSLA3.20.00 (taktéž v NStZ-RR 2020, 288), v němž uvedený soud zrušil vnitrostátní zatýkácí rozkaz vydaný za účelem vydání (a odmítl vydání do Spojených států amerických na základě dvoustranné dohody mezi Německem a USA), a to z toho důvodu, že hledaná osoba, italský občan, již byla stíhána pro tytéž činy, jaké byly uvedeny v žádosti Spojených států o vydání adresované Itálii, což podle OLG Frankfurt založilo zákaz vydání na základě zásady *ne bis in idem* i v jiných členských státech, včetně Německa, a Německo tudíž nemohlo vydání na základě uvedené dvoustranné dohody uskutečnit.

39 – Viz rozsudek ze dne 29. června 2016, Kossowski (C-486/14, EU:C:2016:483, body 50 a 51 a citovaná judikatura).

86. Soudní dvůr však upřesnil, že tato vzájemná důvěra může převládat pouze v případě, že je druhý smluvní stát s to ujistit se na základě informací od prvního smluvního státu o tom, že dotyčné rozhodnutí přijaté příslušnými orgány prvního státu je skutečně pravomocné rozhodnutí, které bylo vydáno po posouzení ve věci samé⁴⁰.

87. Tyto zásady mají v projednávané věci obzvláštní význam. Ze spisu, tak jak byl doplněn užitečnými upřesněními BKA a německé vlády, totiž vyplývá, že k dnešnímu dni nebylo vydáno žádné pravomocné, natož *soudní* rozhodnutí ohledně toho, zda se obvinění, na jejichž základě Interpol vydal proti žalobci *red notice*, týká týchž činů, pro které byl v Mnichově pravomocně odsouzen. Neexistuje tedy žádné závazné rozhodnutí o tom, že se zásada *ne bis in idem* na žalobcovu věc projednávanou v původním řízení skutečně použije.

88. Jak BKA vysvětlila ve svém vyjádření, v projednávané věci nebylo takové rozhodnutí nezbytné. Vzhledem ke státní příslušnosti žalobce BKA nikdy nepřijala žádné opatření k zajištění toho, aby *red notice* působilo na území Spolkové republiky Německo. Rozumím tomu tak, že s ohledem na zákaz vydávání německých občanů zakotvený v čl. 16 odst. 2 Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland ze dne 23. května 1949 (Základní zákon pro Spolkovou republiku Německo), v platném znění, takto BKA postupuje ve všech případech, kdy se *red notice* týká německého státního příslušníka, který tak jako tak nemohl být vydán kterémukoli státu mimo Unii, bez ohledu na případnou použitelnost zásady *ne bis in idem*.

89. To vysvětluje, proč se předkládající soud ve své druhé otázce táže, zda mohou členské státy provést *red notice*, pokud jiný členský stát sdělil Interpolu, a tedy i ostatním členům Interpolu, své „*pochybnosti*“ („*Bedenken*“ v originálu žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce) týkající se použitelnosti zásady *ne bis in idem*. Znění *dotatku* k *red notice* zveřejněného Interpolem v roce 2013 tento postoj odráží. Znění tohoto *dotatku* je následující: „[Národní ústředna] ve Wiesbadenu *má za to*, že se uplatní zákaz dvojího trestu, neboť obvinění, z nichž *red notice* vycházejí (*sic*), jsou totožná s trestným činem, pro který státní zastupitelství v Mnichově zahájilo trestní řízení proti dotčené osobě, které bylo následně zastaveno.“⁴¹

90. Skutečnost, že kromě „elektronického štítku“ vloženého do databáze Interpolu příslušníkem vnitrostátní policie nebylo nikdy vydáno žádné pravomocné závazné rozhodnutí o tom, že je dána totožnost činu nebo že se na tyto činy použije zásada *ne bis in idem*, vyplývá i z časového sledu událostí: dotčené rozhodnutí státního zastupitelství bylo vydáno v roce 2009; *red notice* bylo Interpolem zveřejněno v roce 2012 a žalobce podal žalobu u předkládajícího soudu v roce 2017. Ve spisu není žádná zmínka o řízení v Německu ani kterémkoli jiném členském státě Unie⁴², v němž by se objevila otázka možné použitelnosti zásady *ne bis in idem* a bylo o této otázce rozhodnuto.

91. Jak je tedy vysvětleno výše, ačkoli lze patrně článek 54 ÚPSD abstraktně považovat za ustanovení použitelné na takovou situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, o otázce, zda se uvedená dvě řízení týkají téhož činu, (zatím) zjevně nebylo příslušnými orgány Německa ani kteréhokoli jiného členského státu EU rozhodnuto, natož rozhodnuto *pravomocně*. Přinejmenším prozatím tedy neexistuje žádné rozhodnutí, které by jiné členské státy mohly a měly ve světle zásady vzájemné důvěry uznat a přijmout za rovnocenné ve vztahu ke svým vlastním rozhodnutím.

40 – Tamtéž, bod 52.

41 – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

42 – Takové rozhodnutí by mohlo být například vydáno soudními orgány členského státu (jiného členského státu, než je stát jeho bydliště), v němž by byl žalobce vypátrán. Podle okolností mohly být tyto orgány vyzvány k tomu, aby vydaly, potvrdily, změnily nebo zrušily omezující opatření, jež byla vyžádána nebo uložena policejními orgány či státním zástupcem, jak tomu bylo například v případě skutkových okolností popsaných výše v poznámce pod čarou 38.

92. Za těchto okolností se domnívám, že jiným členským státům, než je Německo, nic nebrání v tom, aby *red notice* vydané Interpolem proti žalobci provedly. Pouhé *pochybnosti* vyjádřené policejními orgány některého členského státu ohledně toho, zda by mohla být zásada *ne bis in idem* použitelná, nemohou být ve smyslu článku 54 ÚPSD stavěny na roveň pravomocnému rozhodnutí o tom, že tato zásada skutečně použitelná je.

93. Samozřejmě si uvědomuji, že se žalobce nachází v nelehké situaci. Nicméně právní důsledky nastíněné v předchozím oddíle, jichž se žalobce domáhá, mohou být spojeny pouze s řádným rozhodnutím, které bude v tomto smyslu vydáno. Musí existovat rovnováha mezi ochranou a beztrestností. Soudní dvůr již dříve uvedl, že cílem článku 54 ÚPSD „není chránit podezřelého před možnostmi, že bude pro tentýž čin postupně vyšetřován v několika smluvních státech“⁴³. Toto ustanovení musí být vykládáno „nejen s ohledem na potřebu zaručit volný pohyb osob, ale i na potřebu podporovat předcházení a potírání zločinnosti v [PSBP]“⁴⁴. Ve věcech Petruhuin a Pisciotti Soudní dvůr zdůraznil, že unijní akty přijaté v PSBP musí uvést do souladu požadavky na volný pohyb osob s potřebou přijmout vhodná opatření za účelem předcházení a potírání zločinnosti. Zejména musí mít tyto unijní akty za cíl též *zabránit nebezpečí beztrestnosti* osob, které spáchaly trestný čin⁴⁵.

94. Tyto úvahy nacházejí svůj odraz v oblasti procesní. ÚPSD obsahuje zvláštní ustanovení, které předvídá situaci, kdy existují určité *pochybnosti* ohledně toho, zda osoba, která může být stíhána ve smluvním státě, může v tomto ohledu skutečně využít zásady *ne bis in idem*. Článek 57 ÚPSD stanoví, že „[j]e-li osoba smluvní stranou obviněna z trestného činu a mají-li příslušné orgány této smluvní strany důvod domnívat se, že se obvinění týká téhož trestného činu, za který již dotčaná osoba byla druhou smluvní stranou pravomocně odsouzena, vyžádají si, považují-li to za nutné, u příslušných orgánů smluvní strany, na jejímž území bylo rozhodnutí vydáno, související informace. Vyžádané informace jsou poskytnuty co nejdříve a přihlédne se k nim při rozhodování o dalším pokračování řízení.“ Toto ustanovení je v tomto kontextu projevem zásady loajální spolupráce zakotvené v čl. 4 odst. 3 SEU.

95. Pokud tedy existují indicie o tom, že se zásada *ne bis in idem* může vztahovat na obvinění, pro která Interpol vydal proti občanu Unie *red notice*, lze od orgánů jiných členských států – v případě vypátrání dotčené osoby na jejich území – s ohledem na článek 57 ÚPSD očekávat, že i) bezodkladně podniknou kroky k vyjasnění situace a ii) náležitě zohlední informace poskytnuté druhým členským státem. Jak bylo uvedeno v bodě 85 výše, Soudní dvůr již jasně konstatoval, že členské státy musí mít možnost se na základě dokumentů předložených členským státem, ve kterém byl dotčená osoba souzena, ujistit, že jsou splněny podmínky pro použití zásady *ne bis in idem*.

96. Dokud nejsou orgány příslušného členského státu schopny ověřit, zda se zásada *ne bis in idem* použije, musejí být samozřejmě oprávněny *red notice* provést, a pokud je to vhodné a nezbytné, omezit volný pohyb hledané osoby. Unijní právo jim totiž nikterak nebrání v tom, aby v dané záležitosti postupovaly v souladu se svými vnitrostátními pravidly, resp. případně použitelnými mezinárodními smlouvami. Jakmile však příslušné orgány některého členského státu toto rozhodnutí vydají, čímž případně potvrdí, že se zásada *ne bis in idem* stala ve vztahu k danému *red notice* použitelnou, stanou se všechny ostatní členské státy tímto konkrétním pravomocným rozhodnutím vázány.

43 – Viz rozsudek ze dne 29. června 2016, Kossowski (C-486/14, EU:C:2016:483, bod 45 a citovaná judikatura). Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

44 – Tamtéž, bod 47.

45 – Rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhuin (C-182/15, EU:C:2016:630, body 36 a 37), resp. rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222, bod 47). Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

3. Mezitímní závěr (a vnitřní analogie)

97. Ve světle shora uvedeného jsem toho názoru, že článek 54 ÚPSD ve spojení s článkem 50 Listiny a čl. 21 odst. 1 SFEU brání tomu, aby členské státy provedly *red notice* vydané Interpolem na žádost třetího státu, a tím omezily volný pohyb určité osoby, za podmínky, že bylo příslušným orgánem některého členského státu pravomocně rozhodnuto o tom, zda se ve vztahu ke konkrétním obviněním, pro něž bylo toto *red notice* vydáno, skutečně použije zásada *ne bis in idem*.

98. Závěrem a na okraj k této navrhované odpovědi uvádím, že takové řešení by bylo rovněž ze systematického hlediska v souladu s vnitřními předpisy Unie upravujícími podobné otázky, jako je směrnice 2014/41/EU o evropském vyšetřovacím příkazu (dále jen „evropský vyšetřovací příkaz“) v trestních věcech⁴⁶ nebo rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV o evropském zatýkacím rozkazu (dále jen „evropský zatýkací rozkaz“)⁴⁷.

99. Podle čl. 11 odst. 1 písm. d) směrnice 2014/41 představuje zásada *ne bis in idem* jeden z důvodů k odmítnutí uznání nebo výkonu evropského vyšetřovacího příkazu. V této souvislosti není radno přehlížet, že evropské vyšetřovací příkazy mohou být vydány i *před* skutečným zahájením trestního řízení⁴⁸, jakož i v řízení, které není ve vnitrostátním právu formálně označeno jako „trestní“⁴⁹. Dalším předpisem, který obsahuje ustanovení podobná ustanovením směrnice 2014/241, je rámcové rozhodnutí 2002/584. Z těchto ustanovení plyne, že článek 54 ÚPSD nemůže být vykládán restriktivně: zásada *ne bis in idem* není unijním normotvůrcem pojmána jako pouhá překážka, která brání tomu, aby občan stanul v soudní síni dvakrát. Zjevně znamená mnohem více. Tato zásada musí přinejmenším zakázat opatření, která bez ohledu na kvalifikaci dle vnitrostátního práva významně omezují svobody určité osoby (jako je například zatčení nebo dočasné zadržení) a jejichž přijetí má logickou, funkční i chronologickou spojitost s trestním řízením, byť vedeným ve třetím státě⁵⁰.

100. Zadržet tyto dva právní předpisy rovněž potvrzují, že k tomu, aby zásada *ne bis in idem* takovouto překážku vytvořila, musí existovat pravomocné rozhodnutí o tom, zda se tato zásada v dané konkrétní věci skutečně použije. Podobný postoj ostatně zaujímá i unijní normotvůrce ve vztahu k výkonu evropského vyšetřovacího příkazu. Podle bodu 17 odůvodnění směrnice 2014/41 mohou orgány členských států výkon evropského vyšetřovacího příkazu odmítnout, pokud by jeho výkon byl se zásadou *ne bis in idem* v rozporu. Nicméně „[v]zhledem k předběžné povaze řízení, v jehož rámci je evropský vyšetřovací příkaz vydáván, by jeho výkon nemělo být možné odmítnout, *pokud je jeho cílem stanovit případný rozpor se zásadou ne bis in idem*“⁵¹. Je zřejmé, že evropský vyšetřovací příkaz je méně restriktivní než opatření omezující volný pohyb občana, nicméně ona zásada, z níž evropský vyšetřovací příkaz vychází, je podle všeho přenositelná i na situace upravené články 54 a 57 ÚPSD. Stejně tak podle čl. 3 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 představuje použití zásady *ne bis in idem* jeden z důvodů pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu. Dokud však vykonávající justiční orgán nepřijme rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, včetně případného použití čl. 3 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, může být dotyčná osoba na základě článků 11 a 12 tohoto rámcového rozhodnutí zatčena a držena ve vazbě⁵².

46 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 3. dubna 2014 (Úř. věst. 2014, L 130, s. 1).

47 – Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění pozdějších předpisů.

48 – Viz čl. 4 písm. a) směrnice 2014/41.

49 – Viz čl. 4 písm. b) až d) směrnice 2014/41.

50 – V tomto směru opět poukazuji na zásadně a *fortiori* systémový argument uvedený již výše v bodě 70 tohoto stanoviska: bylo by skutečně poněkud pozoruhodné, pokud bychom dospěli k takovému praktickému řešení, že v PSBP, kde má být trestní spolupráce snazší, lehčí a hladší, by se ve skutečnosti používala mnohem přísnější a omezující pravidla, zatímco v okamžiku, kdy by se ve věci účastnil třetí stát, by bylo možné cokoli.

51 – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

52 – Je zajímavé, že v rozsudku ze dne 16. listopadu 2010, Mantello (C-261/09, EU:C:2010:683, bod 40), Soudní dvůr upřesnil, že vzhledem ke společnému cíli článku 54 ÚPSD a čl. 3 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, který spočívá v zabránění tomu, aby byla osoba znovu trestně stíhána nebo odsouzena za tentýž čin, musí být tato ustanovení vykládána jednotně.

4. Ke čtvrté a šesté otázce

101. Čtvrtou a šestou otázku předkládajícího soudu je možno posuzovat společně a jejich podstatou je, zda ustanovení směrnice 2016/680 ve spojení s článkem 54 ÚPSD a článkem 50 Listiny brání dalšímu zpracovávání osobních údajů obsažených v *red notice* vydaném Interpolem, pokud se na obvinění, pro něž bylo toto *red notice* vydáno, použije zásada *ne bis in idem*.

102. Předkládající soud si *de facto* žádá o objasnění, zda by za takových okolností, jako jsou okolnosti, jež nastaly v projednávané věci, jakmile je zjištěno, že se použije zásada *ne bis in idem*, měly být členské státy povinny vymazat osobní údaje hledané osoby obsažené v *red notice* a zdržet se jakéhokoli dalšího zpracování těchto údajů. V tomto ohledu odkazuje předkládající soud na čl. 4 odst. 1, čl. 7 odst. 3, čl. 8 odst. 1 a článek 16 směrnice 2016/680.

103. Úvodem bych chtěl nejprve podotknout, že z důvodů uvedených v bodech 85 až 92 výše není zřejmé, zda se zásada *ne bis in idem* na projednávanou věc skutečně použije. Žádné takovéto závazné rozhodnutí patrně nebylo v projednávané věci učiněno. Z tohoto úhlu pohledu by skutečně bylo možno tvrdit, že následný problém vycházející z předpokladu, že se zásada *ne bis in idem* skutečně použije, a z toho, co by to znamenalo pro zpracování údajů, je v této fázi čistě hypotetický. Pokud by však tato zásada použitelná byla, byla by mnou navrhovaná odpověď na otázku předkládajícího soudu následující.

104. Zaprvé věc, jako je věc dotčená v původním řízení, spadá do oblasti působnosti směrnice 2016/680, jak je zakotvena v čl. 1 odst. 1 této směrnice. Zpracování osobních údajů obsažených v *red notices* vydávaných Interpolem, jež provádějí orgány členských států, se týká identifikovatelné fyzické osoby (hledané osoby) a jeho účelem je stíhání dané osoby pro spáchání trestného činu, či výkon trestu (vzhledem k účelu *red notices* dle článku 82 IRPD).

105. Podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2016/680 musí členské státy zejména zajistit, aby byly osobní údaje „zpracovávány zákonným a korektním způsobem“ [dle písm. a)], „shromažďovány pro [...] legitimní účely a nebyly zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný“ [dle písm. b)], a aby byly „přesné a v případě potřeby aktualizované“ [dle písm. d)]. Podle čl. 8 odst. 1 této směrnice pak „[č]lenské státy stanoví, že zpracování je zákonné, pouze pokud je nezbytné ke splnění úkolu prováděného příslušným orgánem pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 a v rozsahu nezbytném pro tyto účely a pokud má základ v právu Unie nebo členského státu“.

106. Je nesporné, že podmínky stanovené v čl. 8 odst. 1 směrnice 2016/680 jsou obecně splněny, pokud orgány členských států zpracovávají osobní údaje obsažené v *red notice* za účelem jeho provedení. Je rovněž nesporné, že tím orgány členských států jednají *jak na základě unijního práva, tak na základě vnitrostátního práva*. Jak jasně plyne z bodu 25 odůvodnění směrnice 2016/680, „[v]šechny členské státy jsou členy [Interpolu]. Aby Interpol mohl plnit své poslání, přijímá, ukládá a šíří osobní údaje s cílem napomáhat příslušným orgánům při prevenci a potírání mezinárodní trestné činnosti. Je proto vhodné posilovat spolupráci mezi Unií a Interpolem *podporou efektivní výměny osobních údajů* za současného zajištění respektování základních práv a svobod, pokud jde o automatizované zpracování osobních údajů. Při předávání osobních údajů z Unie Interpolu a do zemí, které mají zástupce u Interpolu, by se měla použít tato směrnice, zejména ustanovení o mezinárodním předávání údajů.“⁵³

107. Kromě toho je rovněž zřejmé, že zpracování údajů obsažených v *red notice* je *nezbytné* pro plnění úkolu prováděného příslušným orgánem za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů. Systém oznámení barevně odlišených podle jejich funkce vytvořený Interpolem představuje jeden z pilířů systému vzájemné pomoci mezi sbory kriminální policie, pro

53 – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska. Pokud je mi známo, v Německu vychází provádění *red notice* mimo jiné z ustanovení Bundeskriminalamtgesetz (zákon o spolkové kriminální policii).

kteřou byl Interpol vytvořen. Vzhledem k tomu, že *red notices* umožňují rychlejší a účinnější vypátrání a případně stíhání uprchlých osob, významně přispívají k dosažení unijního cíle v podobě zajištění PSBP pro unijní občany, v němž jsou přijímána vhodná opatření v oblasti prevence trestné činnosti a boje proti ní.

108. Těžko lze mít tedy pochybnosti o tom, že by zpracování osobních údajů obsažených v *red notice* vydaném Interpolem, které provádějí orgány členských států (resp. orgány Evropské unie), nebylo v zásadě zákonné.

109. Klíčovou otázkou položenou předkládajícím soudem potom ale je, zda tento závěr bude platit i v případě, že by bylo prokázáno, že *red notice* vydané proti určité fyzické osobě se týká činů, ve vztahu k nimž má tato osoba v rámci Unie právo na uplatnění zásady *ne bis in idem*. Konkrétněji je nutno se v takovém případě ptát, zda směrnice 2016/680 i) vyžaduje, aby orgány členských států osobní údaje této fyzické osoby vymazaly, a ii) zakazuje jakékoli další zpracování osobních údajů orgány těchto členských států.

110. Podle mého názoru musí být odpověď na obě otázky záporná.

111. Zaprvé je pravda, že čl. 7 odst. 3 směrnice 2016/680 stanoví, že zjistí-li se, že došlo k předání nesprávných osobních údajů nebo že údaje byly předány protiprávně, musí o tom být příjemce neprodleně vyrozuměn. V takovém případě musí být osobní údaje opraveny nebo *vymazány* nebo být omezeno zpracování v souladu s článkem 16 této směrnice.

112. Ovšem na rozdíl od toho, co naznačuje předkládající soud, skutečnost, že určitá osoba může mít prospěch z uplatnění zásady *ne bis in idem* ve vztahu k obviněním, pro něž bylo vydáno *red notice*, neznamená, že údaje obsažené v tomto *red notice* byly předány protiprávně. Zásada *ne bis in idem* nemůže zpochybnit pravdivost a správnost údajů, jako jsou například dotčené osobní údaje, skutečnost, že tato osoba je ve třetím státě hledanou osobou, neboť byla obviněna nebo shledána vinnou ze spáchání určitých trestných činů, jakož i to, že proti této osobě byl v tomto státě vydán zatýkácí rozkaz. Stejně tak nebylo protiprávní ani původní předání těchto údajů, a to z výše uvedených důvodů.

113. Použití zásady *ne bis in idem* tudíž neznamená, že dotčená osoba má právo požadovat na základě článku 16 směrnice 2016/680 výmaz svých osobních údajů.

114. Zadržím, nelze rozumně tvrdit, že pokud by byla zásada *ne bis in idem* použitelná, muselo by být zabráněno *veškerému* dalšímu zpracování těchto osobních údajů.

115. Podle čl. 3 bodu 2 uvedené směrnice je „zpracování“ definováno velmi extenzivně jako „jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení“. Argumentace předložená žalobcem – s níž předkládající soud patrně sympatizuje – by vedla k závěru, že od okamžiku zjištění, že se zásada *ne bis in idem* použije, není žádná z těchto transakcí (s výjimkou výmazu) přípustná.

116. To ale podle mého názoru ze směrnice 2016/680 nevyplývá. Případné „protiprávní stíhání“ totiž nelze jednoduše stavět na roveň „protiprávnímu zpracování údajů“ ve smyslu směrnice 2016/680. Jazykový, natož systematický nebo účelový výklad této směrnice v žádném případě neumožňuje přenášení logiky, z níž vychází článek 54 ÚPSD, do systému ochrany osobních údajů zavedeného směrnicí 2016/680, a předkládajícímu soudu nedovoluje, aby začal na tomto základě rozhodovat o legalitě tohoto zpracování. Uvedené právní předpisy mají odlišnou podstatu a sledují odlišný cíl, čímž vytvářejí odlišný druh právního rámce.

117. Spíše lze patrně říci, že správný závěr je pravým opakem toho, co v tomto ohledu uvádí předkládající soud: z ustanovení této směrnice vyplývá, že další zpracování osobních údajů je nejen zákonné, ale s ohledem na účel zpracování dokonce nezbytné.

118. Některé operace v rámci zpracování údajů mohou být skutečně nezbytné – a tudíž přípustné dle čl. 4 odst. 1 směrnice 2016/680 – k zajištění toho, aby byl úkol, pro který byly tyto údaje shromážděny (za účelem provedení *red notice*), splněn mimo jiné „zákonným a korektním způsobem“.

119. Jak zdůrazňuje Komise i řada vlád, určité další zpracování těchto údajů (např. nahlížení, přizpůsobení, sdělování a šíření) může být nezbytné k tomu, aby se zabránilo situaci, že bude osoba, proti níž bylo *red notice* vydáno, v členských státech protiprávně postižena uplatněním trestněprávních opatření, nebo aby se v případě, že taková opatření již přijata byla, zajistilo jejich rychlé zrušení.

120. Podobně může být nezbytné určité přizpůsobení a uchovávání údajů, aby určitá osoba nebyla v budoucnu (opětovně) postižena potenciálně protiprávními opatřeními za činy, na které se vztahuje zásada *ne bis in idem*. Například, jak bylo uvedeno v bodě 38 výše, v projednávané věci nelze vyloučit, že by Spojené státy mohly v budoucnu požádat Interpol, aby pro tytéž činy znovu vydal *red notice*. Dodávám, že v případě některých trestných činů rovněž nelze vyloučit, že bude vydáno *red notice* pro tytéž činy na žádost několika států.

121. Nutnost dalšího zpracovávání osobních údajů obsažených v *red notice* tedy může vyvolat i samotné uplatnění zásady *ne bis in idem* v daném konkrétním případě. Navíc je důležité říci, že další zpracování je prováděno nejen v zájmu orgánů členských států, ale rovněž, či možná dokonce především, v zájmu osoby, proti které bylo *red notice* vydáno. Pokud by tomu mělo být jinak a veškeré údaje by musely být vymazány ihned, jakmile se stane zásada *ne bis in idem* použitelnou, mohly by být důsledky takového postupu poměrně zvláštní: právem vynucená paměť vnitrostátních policejních orgánů by odpovídala ultrakrátké paměti rybičky Dory [Hledá se Nemo⁵⁴ (stále)], takže hledaná osoba by byla v konečném důsledku nucena se znovu a znovu dovolávat ochrany, kterou jí skýtá zásada *ne bis in idem* ve vztahu k dotčeným trestním obviněním, a tuto ochranu prokazovat, nedobrovolně a poměrně nešťastně tak napodobujíc osudy Billa Murrayho ve filmu Na Hromnice o den více⁵⁵.

122. Kromě toho by určité další zpracovávání údajů mohlo být přípustné rovněž na základě čl. 4 odst. 2 směrnice 2016/680, což je ustanovení, které v předkládacím rozhodnutí zmíněno není. Toto ustanovení za určitých okolností umožňuje zpracování osobních údajů „pro kterýkoli účel uvedený v čl. 1 odst. 1 jiný než účel, pro nějž byly osobní údaje shromážděny“⁵⁶. To znamená, že údaje shromážděné k provedení *red notice* mohou být rovněž zpracovávány (například uspořádávány, uchovávány a archivovány), bude-li to nezbytné k plnění jiných účelů, které směrnice připouští, a to za předpokladu, že budou splněny určité podmínky⁵⁷.

123. Znění ani logika směrnice 2016/680 tedy nehovoří ve prospěch takového výkladu, podle kterého by jakékoliv další zpracování bylo zakázáno *per se*. Avšak další zpracování osobních údajů nicméně samozřejmě musí být vždy prováděno v souladu s požadavky směrnice 2016/680, které jsou i nadále na dotčenou situaci plně použitelné.

54 – *Hledá se Nemo* (2003), režie Andrew Stanton a Lee Unkrich (Pixar a Walt Disney).

55 – *Na Hromnice o den více* (1993), režie Harold Ramis (Columbia Pictures).

56 – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

57 – Kromě toho podle čl. 4 odst. 3 směrnice 2016/680 může zpracování zahrnovat i „archivaci ve veřejném zájmu či vědecké, statistické či historické použití pro účely uvedené v čl. 1 odst. 1, s výhradou vhodných záruk pro práva a svobody subjektů údajů“.

124. Zejména sdílím názor německé vlády a vlády Spojeného království v tom smyslu, že rozhodující je určit, zda toto další zpracování může být s ohledem na zvláštní okolnosti považováno za „nezbytné“ ve smyslu článku 4 a čl. 8 odst. 1 směrnice 2016/680. Jednoduše řečeno tak vzniká otázka, zda může být daná operace prováděná v rámci zpracování údajů potřebná s ohledem na skutečnost, že daná osoba využívá zásady *ne bis in idem*.

125. Například další uchování údajů s uvedením poznámky v tom smyslu, že daná osoba nemůže být za tyto činy stíhána z důvodu zásady *ne bis in idem*, lze pravděpodobně považovat za „nezbytné“, zatímco další šíření informace o tom, že je tato osoba hledaná na základě *red notice*, mezi policejní sbory, již takto nezbytné možná nebude. Takové posouzení zjevně může být prováděno pouze případ od případu, ve světle všech relevantních okolností.

126. V této souvislosti je možná vhodné zdůraznit, že podle čl. 4 odst. 3 směrnice 2016/680 musí správce prokázat splnění tohoto kritéria nezbytnosti. Kromě toho je potřeba připomenout, že subjekt údajů požívá určitých práv, která jsou mu svěřena na základě článků 12 až 18 této směrnice.

127. Dovedu si například představit, že osobě, proti níž bylo vydáno *red notice*, může být přiznáno právo žádat orgány členských států, aby ve svých databázích doplnily nebo aktualizovaly údaje obsažené v *red notice*, a to ve vhodných případech i s uvedením informace o tom, že tato osoba již byla v rámci Unie za dotčené činy souzena a osvobozena, nebo naopak odsouzena. Podle čl. 4 odst. 1 písm. d) směrnice 2016/680 totiž členské státy musí zajistit, aby byly osobní údaje mimo jiné „přesné a v případě potřeby aktualizované“. Za tímto účelem přiznává čl. 16 odst. 1 směrnice 2016/680 subjektům údajů mezi jinými i „právo na doplnění neúplných osobních údajů“. Znovu je však potřeba uvést, že v kontextu projednávané věci je takováto situace v tomto okamžiku poněkud hypotetická, a to vzhledem ke skutečnosti, že použitelnost zásady *ne bis in idem* na situaci žalobce patrně ještě nebyla konstatována žádným k tomu příslušným orgánem členského státu.

128. Ve světle výše uvedeného jsem toho názoru, že ustanovení směrnice 2016/680 ve spojení s článkem 54 ÚPSD a článkem 50 Listiny nebrání dalšímu zpracování osobních údajů obsažených v *red notice* vydaném Interpolem, a to ani v případě, že by se na obvinění, pro něž bylo *red notice* vydáno, měla vztahovat zásada *ne bis in idem*, za podmínky, že bude toto zpracování prováděno v souladu s pravidly stanovenými v dotčené směrnici.

5. K páté otázce

129. Pátou otázkou se předkládající soud táže, zda mezinárodní organizace, jako je Interpol, má odpovídající úroveň ochrany údajů pro účely směrnice 2016/680, jestliže nebylo vydáno rozhodnutí o odpovídající ochraně podle článku 36 této směrnice nebo neexistují vhodné záruky podle článku 37 této směrnice.

130. Odpověď na tuto otázku by vzhledem k tomu, jak je formulována, byla poměrně jednoznačná. Ustanovení směrnice 2016/680 jsou v tomto ohledu jasná: mezinárodní organizace nemá odpovídající úroveň ochrany údajů pro účely směrnice 2016/680, *pokud* neexistuje ani rozhodnutí o odpovídající ochraně podle jejího článku 36, ani vhodné záruky ve smyslu článku 37 této směrnice, *ledaže* se uplatní některá z výjimek uvedených v článku 38 uvedené směrnice.

131. Obávám se však, že takováto abstraktní a obecná odpověď, která předkládající soud pouze odkazuje na vztah mezi jednotlivými ustanoveními kapitoly V směrnice 2016/680, není odpovědí, kterou předkládající soud žádá.

132. Tento dojem potvrzuje i předkládací rozhodnutí. Předkládající soud uvádí, že pokud v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, Interpol nezajistí, aby osobní údaje obsažené v *red notice* byly z důvodu použitelnosti zásady *ne bis in idem* řádně vymazány nebo opraveny, mohly by vyvstat pochybnosti ohledně dostatečnosti pravidel Interpolu v oblasti ochrany údajů dle směrnice 2016/680. To by v konečném důsledku vedlo – podle předkládajícího soudu – k otázce, zda by se členské státy neměly spolupráce s Interpolem zdržet.

133. Předkládající soud v tomto ohledu odkazuje na bod 64 odůvodnění směrnice 2016/680, podle kterého „[p]okud jsou osobní údaje předávány z Unie správcům, zpracovatelům nebo jiným příjemcům ve třetích zemích nebo v mezinárodních organizacích, neměla by být úroveň ochrany fyzických osob poskytovaná v Unii [...] znehodnocena“. Opačný případ předávání údajů ze třetí země nebo mezinárodní organizací členskými státními Unie není ve směrnici 2016/680 výslovně upraven. Podle předkládajícího soudu by se však měly použít stejné zásady.

134. Této argumentaci tak úplně nerozumím. Svou pátou otázkou se předkládající soud ve skutečnosti patrně snaží o to, aby Soudní dvůr potvrdil jeho tezi, že Interpol *nemá* odpovídající úroveň ochrany údajů podle směrnice 2016/680, a to z toho důvodu, že nebylo vydáno rozhodnutí o odpovídající ochraně a neexistují vhodné záruky.

135. Nejen že však nejsem přesvědčen o platnosti hypotézy, z níž taková otázka vychází, ale především mi není jasné, proč je taková otázka v kontextu věci projednávané v původním řízení vůbec pokládána.

136. Zaprvé předkládající soud má za to, že směrnice 2016/680 obsahuje určitou mezeru v právní úpravě, jelikož neupravuje (vstupní) předávání osobních údajů mezinárodními organizacemi Unii a členskými státními. Existence takové mezery však podle mého názoru rozhodně není zjevná. Unijní normotvůrce upravitel předávání osobních údajů z Unie třetím osobám (ať již se jedná o mezinárodní organizaci nebo o třetí stát) s cílem zajistit, aby bylo s těmito údaji, jakmile opustí „virtuální prostor“ Unie, i nadále zacházeno v souladu s rovnocennými standardy. Předávání osobních údajů třetí osobou Unii je ovšem přirozeně situací odlišnou. Jakmile tyto údaje vstoupí do „virtuálního prostoru“ Unie, musí být jakékoliv jejich zpracování v souladu se všemi relevantními pravidly unijního práva. V těchto situacích tedy nemusí být takových pravidel, jako jsou pravidla zakotvená v člácích 36 až 38 směrnice 2016/680, vůbec potřeba. Stejně tak nemá Unie zájem (natož pravomoc) ukládat třetím osobám povinnost zpracovávat osobní údaje, které nepocházejí z Unie, podle pravidel, která jsou rovnocenná její vlastní právní úpravě.

137. Zadruhé, a to je ještě důležitější, nerozumím ani tomu, proč by měla být odpověď Soudního dvora na tuto otázku nezbytná k tomu, aby předkládající soud rozhodl ve věci, která mu byla předložena. Projednávaná věc se netýká předávání údajů z členských států Unie Interpolu, ale případu právě opačného. Podstatou otázky, která v projednávané věci vyvstala, je, co členské státy EU podle směrnice 2016/680 mohou a nemohou činit, když *získají* údaje od Interpolu týkající se osoby, na kterou by se mohla uplatnit zásada *ne bis in idem*.

138. Žádný důsledek, který by vyplýval z (hypotetického) konstatování Soudního dvora ohledně nedostatečnosti pravidel Interpolu v oblasti ochrany údajů, by tedy neměl vliv na konkrétní situaci žalobce. To mne, a řadu vedlejších účastníků, kteří v projednávané věci předložili vyjádření, vede k závěru, že pátá otázka je zjevně nepřipustná.

V. Závěry

139. Navrhují, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky položené Verwaltungsgericht Wiesbaden (správní soud ve Wiesbadenu, Německo) následovně:

- Článek 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, ve spojení s článkem 50 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 21 odst. 1 SFEU, brání tomu, aby členské státy provedly *red notice* vydané Interpolem na žádost třetího státu, a omezily tak volný pohyb osoby, za podmínky, že příslušný orgán některého členského státu vydal pravomocné rozhodnutí ohledně toho, zda se ve vztahu ke konkrétním obviněním, pro něž bylo toto *red notice* vydáno, skutečně použije zásada *ne bis in idem*.
- Ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů ve spojení s článkem 54 ÚPSD a článkem 50 Listiny základních práv nebrání dalšímu zpracování osobních údajů obsažených v *red notice* vydaném Interpolem, a to ani v případě, že by se na obvinění, pro něž bylo *red notice* vydáno, měla vztahovat zásada *ne bis in idem*, za podmínky, že bude toto zpracování prováděno v souladu s pravidly stanovenými v dotčené směrnici.
- Pátá předběžná otázka je nepřipustná.